

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl 2. dubna 2024 ve veřejném zasedání v Plzni v senátě složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka a soudců JUDr. Zdeňka Jaroše a Mgr. Marcela Žána

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se na podkladě odvolání obžalované [jméno] [příjmení] ruší v rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih z 9. ledna 2024 č. j. 16 T 5/2023 - 289 výrok o trestu zákazu činnosti a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se v tomto rozsahu znovu rozhoduje tak, že se obžalované [jméno] [příjmení] při nezměněných výrocích o vině a trestu odnětí svobody

ukládá

podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práce operátorky a dispečerky tísňové linky zdravotnické záchranné služby na dobu čtyř (4) let.

Odůvodnění:

1. [jméno] [příjmení] spáchala podle shora uvedeného rozsudku okresního soudu přečin neposkytnutí pomoci podle § 150 odst. 2 trestního zákoníku. Uvedený soud popsal toto její jednání tak, že, dne 13. 10. 2021 v 17.19 hodin jako operátorka tísňové linky 155 Zdravotnické záchranné služby Plzeňského kraje, se sídlem [adresa], nevyslala vůz zdravotnické záchranné služby k poškozenému [jméno] [příjmení], narozenému [datum], ačkoliv přijala oznámení od [jméno] [příjmení], narozeného [datum], o skutečnosti, že na ulici před domem ve [obec], [ulice a číslo], leží muž bez známek života, přičemž si v průběhu telefonního hovoru v rozporu se správným postupem vyplývajícím z jejího pracovního zařazení nezjistila informace, které by jednoznačně svědčily pro závěr, že poškozený zemřel, a přesto rozhodla o nevyslání výjezdové skupiny zdravotnické záchranné služby na místo, když místo toho vyslala lékaře provádějícího prohlídku zemřelých, který se na místo dostavil za 1,5 hodiny, a v mezidobí se na místo dostavila jednotka HZS [anonymizováno], která započala s okamžitou resuscitací do příjezdu Zdravotnické záchranné služby [příjmení] kraje v 18.05 hodin, která pokračovala v oživování až do 18.19 hodin, kdy byla na místě přítomnou lékařkou konstatována smrt poškozeného [jméno] [příjmení]“

2. Soud prvního stupně obžalované uložil za právě popsany čin trest odnětí svobody na šest měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Dále jí na dobu čtyř let uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práce operátorky a dispečerky

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová

tísňové linky zdravotnické záchranné služby a ve výkonu práce, ve které by se podílela na poskytování zdravotní péče občanům.

3. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolala [jméno] [příjmení]. Nesouhlasila s žádným jeho výrokem. Opřela se o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. S odkazem na ně uzavřela, že okresní soud nesprávně zjistil skutkový stav a že danou věc posoudil chybně i po právní stránce. Provedené důkazy podle ní neprokazují, že naplnila zákonné znaky výše uvedeného přečinu. Zároveň namítala, že jí měl okresní soud uložit mírnější trest, i kdyby byla vinna. Proto navrhla, aby odvolací soud jeho rozhodnutí zrušil a aby ji zároveň zprostil obžaloby, nebo aby tuto věc vrátil soudu prvního stupně, který by ji znovu projednal.

4. Krajský soud v Plzni na podkladě právě uvedeného odvolání přezkoumal napadené výroky i řízení, které jim předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení musel brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Dospěl k následujícím závěrům.

5. [jméno] [příjmení] nejprve připomněla, že je obviněna z trestného činu neposkytnutí pomoci podle

§ 150 odst. 2 trestního zákoníku, jehož se dopustí ten, kdo neposkytne potřebnou pomoc osobě, která je v nebezpečí smrti nebo jeví známky vážné poruchy zdraví nebo vážného onemocnění, ač je podle povahy svého zaměstnání povinen takovou pomoc poskytnout. Zároveň namítla, že tento přečin nelze spáchat na tom, kdo je mrtev. To je pravda. Z té příčiny je podle obžalované důležité, že z provedených důkazů nevyplyvá, že [jméno] [příjmení] žil, když vedla hovor s [jméno] [příjmení]. [jméno] [příjmení] současně zdůraznila, že k tomuto hovoru došlo 13. října 2021 v 17.19 hodin. Podle ní neobstojí verze, podle které [jméno] [příjmení] žil ještě v 17.52 hodin téhož dne, kdy mu příslušník Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje (dále jen HZS) údajně nahmatl na krku nitkovitý puls. Tuto možnost podle ní vyvrací znalecký posudek MUDr. [jméno] [příjmení], v němž stojí, že lze prakticky s úplnou jistotou vyloučit, že by pacient měl třicet tři minut po nález na krkavici puls, byť „slabý“, jestliže celou dobu nebyly zaznamenány žádné známky jeho života a nebyl ožívován.

6. Závěr právě citované části odvolání odpovídá posudku MUDr. [jméno] [příjmení] a jeho výpovědi (viz list čísla 66 a druhou stranu listu čísla 215 spisu). V souladu s těmito důkazy je i další námitka obžalované. V ní stojí, že zdravotník HZS podle MUDr. [jméno] [příjmení] vyhodnotil stav poškozeného chybně a že poškozený byl v 17.52 hodin s praktickou jistotou nezvratně

mrtev. Jak vidno, jmenovaný znalec mluvil o „praktické“ jistotě. Nepostavil tedy najisto, že [jméno] [příjmení] byl v době shora uvedeného telefonátu mrtev. Obžalovaná ale i tak namítla, že s hledem

na závěry tohoto znalce neobstojí stanovisko MUDr. [jméno] [příjmení] ze Zdravotnické záchranné služby Plzeňského kraje (dále zpravidla jen ZZS), která na místo nálezu [jméno] [příjmení] přibyla

v 18.05 hodin a podle níž smrt poškozeného nastala v 18.19 hodin. Tato lékařka podle odvolatelky vycházela z chybného předpokladu, že [jméno] [příjmení] žil ještě v 17.52 hodin, kdy mu člen HZS údajně nahmatl nitkovitý tep. Soud prvního stupně tudíž podle [jméno] [příjmení] postupoval chybně v tom, že zamítl její návrh na výslech tohoto hasiče.

7. Okresní soud nepovažoval výslech zmíněného příslušníka HZS za potřebný proto, že [jméno] [příjmení] nevykazoval jisté známky smrti. K těmto známkám se zdejší soud dostane později. Nyní stačí uvést, že jednou z nich je i posmrtná ztuhlost. Okresní soud vyšel mimo jiné z toho, že v 17.46 hodin přijela na místo nález policejní hlídka, která zjistila, že poškozený nejeví známky této ztuhlosti (viz první odstavec na dvanácté straně napadeného rozsudku). To odpovídá policejnímu úřednímu záznamu, který je na listu čísla 169 spisu. Okresní soud se o něm zmínil jako o záznamu z 13. října 2021. Učinil tak ve druhém odstavci na deváté straně svého

rozsudku. Zdejší soud na to poukazuje, aby dal přehledně dohromady důkaz i z něj plynoucí závěr. Na podkladě tohoto závěru nelze přiznat váhu odvolací námitce, v níž obžalovaná uvedla, že by se při jejím hovoru s [jméno] [příjmení] zjistilo, že poškozený byl posmrtně ztuhlý, kdyby se to zkoumalo. Zdejší soud ale i tak zmíněného člena HZS vyslechl. Učinil tak hlavně proto, že posmrtná ztuhlost nenastává hned po smrti. Vyplývá to například z výpovědi MUDr. [jméno] [příjmení], dalšího znalce, který vystupoval v dané věci (viz druhou stranu listu čísla 286 spisu). Bylo tedy třeba zjistit, s jakou jistotou podá uvedený hasič informaci o tom, že [jméno] [příjmení] nahmatal puls. To souvisí i s § 2 odst. 11 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení je jednání před soudy ústní a důkaz výpověďmi svědků se provádí zpravidla tak, že se vyslyší. Je tomu tak proto, že nejde jen o to, co svědek řekne, ale také o to, nakolik věrohodně při tom působí.

8. Výše zmiňovaným členem HZS je [jméno] [příjmení]. Jeho výpověď zachycují obě strany listu čísla 355 spisu. [jméno] [příjmení] v ní uvedl, že po příjezdu na místo zjistili, že [jméno] [příjmení] nemá posmrtnou ztuhlost ani posmrtné skvrny, což jsou jisté známky smrti, a tak ho začali neodkladně resuscitovat. Nejen výše zmíněný policejní úřední záznam, ale i výpověď tohoto svědka, tedy dokládá, že poškozený nemohl být v době telefonátu popsaného ve výroku napadeného rozsudku posmrtně ztuhlý. Dále [jméno] [příjmení] uvedl, že poškozený měl teplo v podpaží, takže nebyl vychladlý, a že mu nahmatal dvěma svými prsty slabý puls na jeho krční tepně. Jmenovaný svědek si už sice přesně nevybavil, o kolik tepů za minutu šlo, ale odhadl, že jich bylo asi šest. Podal tedy velmi podrobné informace. Proto je třeba vidět i to, že podle své výpovědi absolvoval vyšší zdravotnickou školu. Nic navíc nesvědčí o jakékoli příčině, pro niž by si právě popsané okolnosti vymýšlel. Není tedy důvodu o jeho výpovědi pochybovat. To platí tím spíše, že při ní vystupoval velmi věrohodně a zodpovědně. Jeho výpověď tedy prokazuje, že [jméno] [příjmení] žil ještě v době, kdy na místo dorazili členové HZS. Ti přijeli 13. října 2021 v 17.43 hodin. Dokládá to například zpráva HZS, která je na listu 313 spisu. Proto nelze přiznat váhu té části odvolání, ve které obžalovaná nesouhlasila s jedním ze závěrů znalce MUDr. [jméno] [příjmení]. Podle tohoto závěru mohl zasahující hasič cítit nitkovitý puls poškozeného (viz první stranu listu čísla 287 spisu).

9. Obhájce obžalované v konečném návrhu před odvolacím soudem namítl, že MUDr. [jméno] [příjmení] neřekla to, co uvedl [jméno] [příjmení], tedy že mu potvrdila, že poškozený měl nitkovitý puls. Jmenovaná zasahující lékařka ZZS ve své výpovědi skutečně neuvedla, že takový puls zaregistrovala (viz druhou stranu listu čísla 358 spisu). [jméno] [příjmení] ale netvrdil jistě, že se tak stalo. Uvedl, že mu jmenovaná lékařka, „v podstatě“ potvrdila, že na monitoru natočila srdeční aktivitu (viz druhou stranu listu čísla 355 spisu). Nejde tedy o jednoznačné tvrzení. [jméno] [příjmení] v něm navíc nepopisoval vlastní činnost, nýbrž to, co dělal někdo jiný. Nelze tedy vyloučit, že se mohl v daném směru splést. Naproti tomu je třeba zopakovat, že se vyjadřoval jednoznačně a přesvědčivě, když popisoval své počiny. Ani na podkladě právě rozebírané námítky tedy nelze dospět k závěru, že se spletl, když zjišťoval, jestli [jméno] [příjmení] pulzuje srdce.

10. Výše popsané skutečnosti dokládají, že na rozhodnutí zdejšího soudu nemůže mít vliv ani odvolací námitka, podle níž MUDr. [jméno] [příjmení] vyšel z nepodložené spekulace, že na poškozeném nebyly viditelné jisté známky smrti v době, kdy na místo přijela zdravotnická záchranná služba. Jmenovaný znalec takový závěr neučinil na podkladě spekulace. Vyšel z logické úvahy, a sice té, že by lékaři [jméno] [příjmení] v opačné situaci neresuscitovali (viz druhou stranu listu čísla 286 spisu). Současně uvedl, že kdyby byl [jméno] [příjmení] v 17.19 hodin mrtev, pak by na něm byly vidět počínající posmrtné změny v 18.05 hodin, kdy na místo přijela výjezdová skupina ZZS. To okresní soud citoval v odstavci na přelomu osmé a deváté strany svého rozsudku. Ve spisovém materiálu, který měl k dispozici, ale nebyl údaj o tom, že výjezdová skupina ZZS hned po příjezdu na místo zjišťovala, jestli jsou na poškozeném patrné posmrtné skvrny. I k tomu tedy zdejší soud vyslechl MUDr. [jméno] [příjmení]. Tato svědkyně uvedla, že si

není jista, jestli jisté známky smrti zjišťovali na začátku svého zákroku nebo až během něj (viz druhou stranu listu čísla 358 spisu). Tak se ukázalo, že nebyl přiléhavý závěr okresního soudu, podle něhož nebylo třeba [jméno] [příjmení] vyslýchat proto, že by podle znalce MUDr. [jméno] [příjmení] byly na [jméno] [příjmení] v době příjezdu MUDr. [jméno] [příjmení] vyznačeny počínající změny plynoucí z jeho smrti, kdyby byl mrtev už v době, kdy obžalovaná vedla hovor s [jméno] [příjmení]. To ale není podstatné. [příjmení] [jméno] [příjmení] totiž prokazuje, že poškozený žil ještě po tomto telefonátu. Na tom nemůže nic změnit ani následující část odvolání.

11. Obžalovaná namítla, že smrt poškozeného už před příjezdem HZS dokládá i to, že na něj byl přiložen přenosný automatizovaný externí defibrilátor (dále jen AED) a ten že opakovaně nedoporučil výboj. Tento údaj stojí ve zprávě, kterou sepsala výše opakovaně zmíněná svědkyně MUDr. [jméno] [příjmení] (viz list čísla 139 spisu). Z toho ovšem nelze dovodit, že byl [jméno] [příjmení] v té době mrtev. Právě jmenovaná lékařka totiž podle téhož záznamu i podle své výpovědi [jméno] [příjmení] stejně resuscitovala. To by určitě nedělala, kdyby jeho smrt jednoznačně vyplývala z toho, že AED nedoporučil, aby se udělal výboj do jeho těla.

12. Shora uvedené okolnosti dokládají, že [jméno] [příjmení] v době telefonátu popsaného ve výroku napadeného rozsudku žil. O tom není žádných pochyb. Na rozhodnutí v dané věci tedy nemůže mít vliv ani část odvolání, ve které obžalovaná uvedla, že o tom orgány činné v tomto řízení pochybovaly. Proto nelze přiznat váhu ani její námitce, podle níž měly tyto orgány vyslechnout kromě [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] i další lidi, kteří byli na místě, kde se našel [jméno] [příjmení], a kteří tudíž mohli popsat jeho tehdejší stav, protože zjišťovali, jestli byl naživu. Zároveň je zřejmé, že není důvodu vyhovět důkaznímu návrhu obžalované, podle kterého se měl provést vyšetřovací pokus, aby se zjistilo, kolik času uplynulo mezi tím, kdy s ní [jméno] [příjmení] telefonoval a kdy předtím projížděl kolem bezvládného [jméno] [příjmení]. Totéž platí i pro její další důkazní návrh. Podle něj se měl opatřit znalecký posudek, který by zjistil, kdy přesně poškozený zemřel. K tomu je ale i tak třeba zdůraznit, že by takové zjištění nebylo pro dané řízení důležité. V něm je podstatné, že poškozený žil, když obžalovaná vedla telefonát popsaný ve výroku napadeného rozsudku. Proto také nelze přisvědčit odvolací námitce, podle které je přesný čas smrti [jméno] [příjmení] pro tento případ zásadní. Z téhož důvodu už lze pouze podotknout, že sama obžalovaná ve svém odvolání připomněla, že se podle znalce MUDr. [jméno] [příjmení] nedá tento čas přesně určit.

13. Výše popsané skutečnosti dokládají, že v dané věci nemůže mít význam ani ta část odvolání, podle níž okresní soud nepostupoval správně, jestliže se přiklonil k názoru znalce MUDr. [jméno] [příjmení] s ohledem na to, že má jinou specializaci než znalec MUDr. [jméno] [příjmení]. Totéž platí pro odvolací námitku, podle které je důležité, že MUDr. [jméno] [příjmení] v hlavním líčení uvedl, že není jisté, jestli by byly včasné pokusy oživit [jméno] [příjmení] úspěšné, a to s ohledem na to, že tento poškozený utrpěl rozsáhlý akutní infarkt srdečního svalu.

14. Obžalovaná dále ve svém odvolání nesouhlasila se závěrem okresního soudu, podle něhož by její jednání odpovídalo pokusu o přečin neposkytnutí pomoci, kdyby byl poškozený v době výše uvedeného telefonátu mrtev. Tomu není třeba věnovat žádný výklad. Jak už totiž bylo řečeno, v dané věci neexistuje pochybnost o tom, že [jméno] [příjmení] v té době ještě žil.

15. Dříve, než se zdejší soud dostane k dalším odvolacím námitkám, musí konstatovat, že orgány činné v tomto trestním řízení nepracovaly v potřebném rozsahu s předpisy, které upravovaly práci obžalované. Některé z těchto předpisů přitom nejsou právní, a tak si je měly tyto orgány opatřit. Jelikož to neudělaly, učinil tak odvolací soud. Své další závěry tudíž může opřít o podobu těchto předpisů účinnou k 13. říjnu 2021, kdy došlo k činu popsanému ve výroku napadeného rozsudku. Toho je zapotřebí především proto, že okresní soud tyto předpisy nerozebral. Přijde tak řeč

i na několik záležitostí, jež tuto věc hodně osvětlují, a to jak po stránce skutkové, tak po stránce právní.

16. Následující výklad je třeba začít od § 11 odst. 2 písm. a), c) zákona o zdravotnické záchranné službě. Zdravotnické operační středisko podle tohoto ustanovení mimo jiné přijímá a vyhodnocuje tísňová volání, na jejichž základě vydává pokyny výjezdovým skupinám. S tím souvisí § 2 odst. 2 vyhlášky č. 240/2012 Sb., kterou se provádí právě zmíněný zákon. Podle tohoto ustanovení vysílá výjezdové skupiny na místo události operátor zdravotnického operačního střediska. Jím byla v daném případě obžalovaná. Svědčí o tom například její výpověď, kterou zachycují listy čísel 275 a 276 spisu, a záznam telefonního hovoru popsaného ve výroku napadeného rozsudku. K němu se zdejší soud dostane později. Nyní musí uvést, že právě rozebírané ustanovení dále říká, že se výjezdové skupiny vysílají podle stupně naléhavosti tísňového volání, a to v pořadí od stupně prvního, v jehož případě je na místo události přednostně vysílána nebo přesměrována nejbližší dostupná výjezdová skupina. Stupně naléhavosti těchto volání určuje § 2 odst. 1 téže vyhlášky.

Pro danou věc má význam první bod tohoto ustanovení. Podle něj jde o první stupeň naléhavosti mimo jiné tehdy, když se tísňové volání týká osoby, jejíž základní životní funkce selhaly.

17. Pracovní postup při vyhodnocování stupně naléhavosti tísňového volání a vysílání výjezdových skupin obsahuje organizačně provozní řád zdravotnického operačního střediska. Stanoví tak § 4 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 240/2012 Sb. Zdejší soud se proto zajímal o to, jestli ZZS měla k 13. říjnu 2021 uvedený řád. Obžalovaná totiž byla k tomuto datu zaměstnankyní uvedené služby. Potvrzují to například zprávy této služby (viz třeba list čísla 182 spisu). Obžalovaná tedy byla povinna řídit se příslušnými vnitřními předpisy ZZS nejen ve smyslu právě zmíněného ustanovení vyhlášky č. 240/2012 Sb., ale i podle § 106 odst. 4 písm. d) zákoníku práce. Podle tohoto ustanovení je každý zaměstnanec při své práci povinen dodržovat stanovené pracovní postupy. Proto je třeba uvést, jaký postup obžalované určovaly vnitřní předpisy ZZS k 13. říjnu 2021.

18. Pro danou věc je zásadní metodický řád ZZS pro stanovení jistých známek smrti. Jeho kopie je

na první straně listu čísla 324 spisu. Uvedený řád rozlišuje, jak rozpoznávat jisté známky smrti v případě, že se tělo najde v budově, v terénu či na volném prostranství v obci nebo v jiném obývaném či průmyslovém areálu. Podle tohoto řádu může operátor vyjít z toho, že je postižený člověk mrtvý, pokud volající udává, že nalezený je například zelený, nafouknutý nebo silně zapáchá nebo když se najde tělo se zraněními neslučitelnými se životem, kupříkladu s rozdrcenou hlavou. Nic takového při výše zmíněném telefonátu nezaznělo. Operátor ovšem může podle tohoto řádu vyznačit, že došlo ke smrti, i tehdy, jestliže se zjistí, že nalezený člověk má ztuhlou horní končetinu a studené čelo. Na to se obžalovaná při uvedeném telefonátu neptala a nedostala k tomu

od volajícího žádné informace. Proto je třeba vidět, že v právě rozebíraném řádu stojí i to, že pokud se tělo najde na volném prostranství v obci, potom se další dotazy směřující ke stanovení jistých známek smrti nekladou a věc se klasifikuje slovy „Bezvědomí, nedýchá I.“ O tom obžalovaná věděla. S právě rozebraným řádem se totiž seznámila 6. prosince 2016. Svědčí o tom její podpis, který je na druhé straně listu čísla 326 spisu.

19. Právě popsané skutečnosti dokládají, že obžalovaná byla povinna označit nález těla [jméno] [příjmení] jako „Bezvědomí, nedýchá I“. To ale neudělala. Uvedený nález klasifikovala jako „Exitus IV“, tedy jako nález mrtvol. Svědčí o tom zápis vyznačený v dokumentu ZZS, který je na listu čísla 75 spisu. [jméno] [příjmení] k tomu před odvolacím soudem uvedla, že postupovala, jako když se jí volalo z vnitřních prostor, a že si v tu chvíli patrně neuvědomila, že je rozdíl v tom, když se tělo najde vevnitř a když se najde venku (viz první stranu listu čísla 355 spisu). Na

záznamu výše uvedeného telefonátu je ale slyšet, že jí volající říkal, že je u muže, který ležel ve [obec] před zahrádkou, a že jsou tam i další dva lidé, kteří šli právě okolo. Z toho nelze dovodit, že byl [jméno] [příjmení] nalezen v nějakých vnitřních prostorách. Obžalovaná se v tom ostatně nespolekala. Svědčí o tom telefonní hovory, které následně vedla s policisty a s koronerkou, když je posílala na místo. Policistům sdělila, že se tělo našlo venku, a koronerce, že jde o úmrtí či o muže na ulici. Svědčí o tom například přepis těchto hovorů, které začínají na první straně listu čísla 163 a končí na první straně následujícího listu spisu. Toho si je obžalovaná vědoma. Před odvolacím soudem totiž poprvé během tohoto řízení vypověděla, že měla postupovat jinak, než postupovala, a že měla nález těla zhodnotit klasifikací „Bezvědomí, nedýchá“ (viz první stranu listu čísla 355 spisu). Ostatně už v odvolání podotkla, že by se její postup nedal označit za chybný, kdyby se poškozený nacházel ve vnitřním prostoru. O takovou situaci ale nešlo a v době činu jí to bylo jasné. Proto nemůže mít její posledně citovaná námitka vliv na rozhodnutí v dané věci.

20. Celé označení posledně uvedené klasifikace zní, „Bezvědomí, nedýchá I“. Tato římská číslice znamená první stupeň naléhavosti. Proto je třeba zabývat se tím, jestli bylo úkolem obžalované vyslat na místo výjezdovou skupinu zdravotnické záchranné služby. Okresní soud jí totiž ve výroku napadeného rozsudku klade za vinu, že rozhodla o „nevyslání“ této skupiny. S tím souvisí shora citovaný § 2 odst. 2 vyhlášky č. 240/2012 Sb., podle něhož uvedené skupiny vysílá operátor zdravotnického operačního střediska. To už bylo řečeno. Obžalovaná k tomu před odvolacím soudem uvedla, že tam byl vedoucí střediska, aby se, „na tom“ shodli, a ten že tedy patrně nepostupoval tak, jak je třeba, když se tělo najde venku (viz první stranu listu čísla 355 spisu). Tím navázala na část svého odvolání, v níž stojí, že se okresní soud neměl spokojit s výpovědí tohoto vedoucího, který svou odpovědnost popřel s tím, že není možné, aby kontroloval všechny operátory a aby za ně odpovídal. K tomu je třeba uvést následující skutečnosti.

21. ZZS měla k 13. říjnu 2021 i metodický řád pro příjem tísňového volání. Kopie tohoto jejího vnitřního předpisu je na listu čísla 327 spisu. Operátor, který přijímá tísňové volání, uvádí podle tohoto řádu klasifikaci události do tak zvaného modulu Dispečer v tak zvaném Záznamu dispečera. Tímto dispečerem, tedy vedoucím operátorem směny, byl 13. října 2021 [jméno] [příjmení]. Plyne to například z jeho výpovědi, kterou zachycuje list čísla 214 spisu. Tento svědek mimo jiné uvedl, že vysílá výjezdové skupiny (viz obě strany právě zmíněného listu). To navazuje na další vnitřní předpis platný v ZZS. Tím je organizačně provozní řád zdravotnického operačního střediska. Jeho kopie začíná na druhé straně listu čísla 316 a končí na první straně listu čísla 321 spisu. Vedoucí operátor směny podle něj operačně řídí výjezdové skupiny, přičemž hlavní úkol tohoto řízení spočívá v tom, aby se vydávaly pokyny k řešení jednotlivých událostí konkrétním výjezdovým skupinám a prioritou je poskytnout v nejkratším možném čase neodkladnou péči mimo jiné při události prvního stupně naléhavosti, k níž se vždy musí vyslat nejbližší lékařská výjezdová skupina (viz první strany listů čísel 318 a 319 spisu). Tento pracovník při právě rozebírané činnosti nepochybně vychází z klasifikace události, již operátor uvede do zmíněného modulu zvaného Dispečer. Proto také nemůže mít na rozhodnutí zdejšího soudu vliv část odvolání, ve které obžalovaná zdůraznila, že je ze záznamu o výjezdu patrné, že výzvu přijímá operátor (v tomto případě tedy ona), ale že ji následně zpracovává dispečer či vedoucí (v tomto případě [jméno] [příjmení]). I tak je ale třeba uvést, že dispečer podle tohoto záznamu výjezd skutečně „zpracoval“ (viz list čísla 139 spisu). To odpovídá jeho právě popsané povinnosti spočívající v tom, aby poslal na místo konkrétní výjezdovou skupinu. Dispečer tedy v zásadě nerozhoduje o tom, že tato skupina pojede, nýbrž která to bude. To ale neznamená, že ji nemůže vyslat sám, a to například tehdy, když se dodatečně dozví, že operátor vyhodnotil tísňové volání nesprávně. To se stalo i v tomto případě. [jméno] [příjmení] totiž vypověděl, že asi za patnáct či dvacet minut telefonovali některému

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová

z jeho kolegů policisté, že poškozeného oživují, a tak vyslal nejbližší výjezdovou skupinu (viz první stranu listu čísla 214 spisu).

22. Organizačně provozní řád zdravotnického operačního střediska ZZS říká i to, že zdravotnické činnosti tohoto střediska bezprostředně zajišťuje operátor (viz druhou stranu list čísla 317 spisu). Mezi tyto činnosti patří i vyslání výjezdové skupiny. To odpovídá nejen výše citovaným částem

§ 11 odst. 2 zákona o zdravotnické záchranné službě a § 2 odst. 2 vyhlášky č. 240/2012 Sb. Je to zřejmé i z povahy věci. Při ohrožení života je totiž zapotřebí rychlého zásahu. Nic tedy operátorovi nebrání, aby výjezdovou skupinu vyslal třeba už během tísňového volání. To ostatně stojí

i ve zprávě ZZS, která je na listu čísla 316 spisu. Proto také měla obžalovaná v náplni své práce stanoveno, že za použití telekomunikační a sdělovací techniky zabezpečuje odpovídající způsob řešení tísňových výzev (viz první stranu listu čísla 323 spisu). Obžalovaná tuto náplň podepsala v prosinci 2016. Dokládá to její podpis na druhé straně listu čísla 323 spisu. V tomto případě tedy měla do výše zmíněného záznamu zapsat klasifikaci „Bezvědomí, nedýchá I“, a na dispečerovi bylo, aby na místo vyslal nejbližší lékařskou výjezdovou skupinu, jestliže by tak neučinila už ona sama.

23. Výše popsané skutečnosti dokládají, že na rozhodnutí zdejšího soudu nemohou mít vliv ani části odvolání, podle kterých obžalovaná nebyla tím, kdo schválil postup ZZS a podle nichž toto středisko pracuje v tak zvaném dvoufázovém schvalovacím řízení, při kterém postup uvedené služby finálně schvaluje její nadřízený, který je rovněž odpovědný za správnost celého postupu. Z téhož důvodu nelze přiznat váhu ani odvolací námitce, podle níž obžalovaná do spisu doložila záznam z interního systému ZZS, z něhož plyne, že [jméno] [příjmení] vydal 13. října 2021 v 17.24 hodin pokyn, aby byl na místo vyslán koroner. Přisvědčit tedy nelze ani námitce, podle které bylo chybou, že okresní soud nevyslechl jako svědky zaměstnance ZZS [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Ti se podle obžalované mohli vyjádřit k jejímu postupu z 13. října 2021, stejně jako k tomu,

jak na operačním středisku ZZS fungovalo to, co nazývala dvoufázovým schvalovacím řízením, i k tomu, jak pracovníci tohoto pracoviště užívali příslušné směrnice a manuály, a k tomu, jaký byl postup, když se tělo našlo ve vnitřních prostorech a když se našlo venku. K tomu všemu existovaly výše citované právní předpisy i vnitřní předpisy ZZS. Z nich jednoznačně plyne, že za jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku nese odpovědnost obžalovaná. Této odpovědnosti by ji nemohlo zbavit ani případné dispečerovo spoluzavinění. To ale soudy nemohou v dané věci posuzovat, a to už proto, že státní zástupce nepodal na dispečera obžalobu.

24. Obžalovaná dále namítla, že podle výpovědi MUDr. [jméno] [příjmení] nemůže dispečer odpovídat za správný postup operátora, který přijímá tísňovou výzvu, ale že tento znalec ve své publikaci

o dvoufázovém schvalovacím řízení uvedl, že operátor vyhodnocuje výzvu a předává ji dispečerovi, který odpovídá za správnost operátorova postupu. Dispečer by proto podle ní měl zasáhnout, kdyby operátor věc vyhodnotil chybně. Takováto situace podle ní může při takto psychicky náročné práci nastat. K tomu je třeba říci, že uvedená chyba se samozřejmě stát může. Nic to ale nemění na faktu, že kdyby obžalovaná označila nález těla [jméno] [příjmení] v evidenčních pomůckách ZZS tak, jak byla povinna, nevznikla by situace, kvůli níž se vede toho trestní řízení.

V dané věci navíc nejde o názor vyjádřený v jakékoli odborné publikaci, nýbrž o jasně formulované povinnosti, které pro obžalovanou plynuly z výše uvedených právních předpisů a z vnitřních předpisů ZZS.

25. Z výše uvedených skutečností dále plyne, že popis skutku ve výroku napadeného rozsudku není zcela přesný. Jak už bylo řečeno, obžalovaná podle tohoto výroku rozhodla o „nevyslání“ výjezdové skupiny. Přílehavější by bylo, kdyby okresní soud uvedl, že obžalovaná v rozporu

se svými povinnostmi výjezdovou skupinu nevyslala a že tak až do jistého času neučinil ani nikdo jiný ze ZZS, protože nález [jméno] [příjmení] zaevidovala jako nález mrtvolvy. Kvůli této formulační nepřesnosti ale není třeba do přezkoumávaného rozhodnutí zasahovat.

26. Obžalovaná dále ve svém odvolání připomněla, že je k trestní odpovědnosti za přečin neposkytnutí pomoci popsany v § 150 odst. 2 trestního zákoníku třeba úmyslného zavinění. To je pravda. Uvedené ustanovení totiž neříká, že k této odpovědnosti stačí zavinění z nedbalosti. Proto je k ní podle § 13 odst. 2 trestního zákoníku zapotřebí zavinění úmyslného. Pachatel tedy musí úmyslně opomenout poskytnout potřebnou pomoc. [jméno] [příjmení] k tomu namítla, že se takový její úmysl nepodařilo prokázat. Podle ní to dokládají následující okolnosti.

27. Obžalovaná namítla, že se její údajná vina točí kolem toho, že při výše zmíněném telefonátu [jméno] [příjmení] nepožádala, aby zkusil posmrtnou ztuhlost poškozeného. Zdejší soud už uvedl, že na tuto otázku při zmíněném telefonátu nedošlo, přestože šlo o jeden z mála základních dotazů, které byla obžalovaná povinna položit. Obžalovaná k tomu ve svém odvolání uvedla, že se na tuto ztuhlost nezeptala proto, že vycházela ze zcela jasných informací. Tím měla nepochybně na mysli údaje, které podle ní svědčily o smrti [jméno] [příjmení]. Namítla totiž, že na základě telefonátu s [jméno] [příjmení] nabyla i bez zkoumání posmrtné ztuhlosti dojmu, že poškozený je mrtev. Podle svého odvolání tedy, „měla vědomost“ o jeho smrti, takže se nemohla domnívat ani nemohla vědět, že je povinna poskytnout mu potřebnou pomoc. Podle ní to plyne z přepisu telefonního hovoru uvedeného ve výroku napadeného rozsudku. Při něm jí podle této její námitky [jméno] [příjmení] sdělil, že poškozený vypadal v době nálezů jako mrtvý, nedýchal, nezvedal se mu hrudník, měl otevřené oči, byl modrý, neměl tep a nijak nereagoval, když se na něj promluví. Z toho všeho podle ní plyne, že [jméno] [příjmení] byl tehdy už mrtev.

28. Zdejší soud už vysvětlil, že [jméno] [příjmení] nebyl mrtvý, když obžalovaná vedla telefonát popsany ve výroku napadeného rozsudku. I tak je ale třeba věnovat pozornost tomu, co obžalovaná během tohoto telefonátu zjistila k jeho zdravotnímu stavu. Okresní soud k tomu napsal, že se obžalovaná nedozvěděla žádné informace k posmrtné ztuhlosti těla, ani že se na ně neptala, že [jméno] [příjmení] opakovaně projevoval nejistotu a že svá vyjádření opakovaně uvozoval slovy, „así“ či, „nevím“ (viz druhý odstavec na deváté straně napadeného rozsudku). Soud prvního stupně ale nepopsal, čeho se uvedené nejistoty týkaly. K obsahu tohoto hovoru se vrátil na jiném místě svého rozhodnutí, konkrétně ve druhém odstavci na jeho jedenácté straně. Tam uvedl, že obžalovaná měla informace, že poškozený nedýchá, že je v bezvědomí a že má v obličeji modrou barvu, k čemuž uvedla, že nejde o jisté známky smrti. Posledně uvedené vyjádření odpovídá části výpovědi [jméno] [příjmení], kterou zachycuje druhá strana listu čísla 275 spisu. Obžalovaná současně vypověděla, že neví, proč se neptala na jistější známky smrti. I z toho plyne, že v době činu musela vědět, že v evidenčních pomůckách ZZS neměla kvalifikovat nález [jméno] [příjmení] jako nález mrtvého člověka. To ale samo o sobě nestačí k závěru o tom, jestli jednala nedbalostně či úmyslně. Svědčí o tom následující skutečnosti.

29. V dané věci jde o to, jestli jednání obžalované odpovídá hrubé nedbalosti nebo nepřímému úmyslu. V obou těchto případech pachatel ví, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Při hrubé nedbalosti pachatel bez přiměřených důvodů spoléhá, že právě uvedený zájem neporuší nebo neohrozí, zatímco při nepřímém úmyslu je pro případ, že takové následky způsobí, s tím srozuměn. To vše stanoví § 15 odst. 1 písm. b) a § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Proto je třeba rozebrat obsah telefonátu popsaneho ve výroku napadeného rozsudku. Tento hovor je nahráný na digitálním disku připevněném k listu čísla 161 spisu. Jeho přepis je na listech čísel 162 až 163 spisu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová

30. [jméno] [příjmení] začal hovor tím, že na zemi leží pán, který vypadá asi jako mrtvý. Na otázku obžalované, jestli dotyčný dýchá, uvedl, že asi ne. Obžalovaná se ho pak zeptala, jestli dotyčný určitě nedýchá, načež [jméno] [příjmení] řekl lidem přítomným na místě, aby zkusili, jestli ten muž dýchá. Potom se ho obžalovaná zeptala, jestli se poškozenému zvedá hrudník. [jméno] [příjmení] odpověděl, že nezvedá. Pak se ho obžalovaná ptala na barvu obličeje nalezeného, k čemuž [jméno] [příjmení] řekl, že to vypadá špatně. Obžalovaná na to reagovala tak, že neví, co si pod tím má představit, a [jméno] [příjmení] odpověděl, že dotyčný má otevřené oči a nehýbe se. Poté mluvili o tom, o jak starého muže jde, kde se nachází a jak dlouho tam asi je, na což [jméno] [příjmení] reagoval informací, že to neví a že jde možná o pět minut. [jméno] [příjmení] současně uvedl, že dotyčnému už asi nebude pomoci. Obžalovaná na to reagovala dotazem, jestli si [jméno] [příjmení] myslí, že nalezený nedýchá a zda mu bude stlačovat hrudník. Obžalovaná se pak podle přepisu vyjadřovala nesrozumitelně. To ale neodpovídá zvukovému záznamu hovoru. Ten je zřejmý. Obžalovaná [jméno] [příjmení] řekla, že se ho ptá, aby věděla, jestli má poslat záchranku nebo koronera. [příjmení] [příjmení] jí odpověděl, že nalezený nemá tep a že je modrý. Obžalovaná na to řekla, že to jsou důležité informace a že tam pošle policii a koronera. Pak opakovala otázku, jestli nalezený evidentně nedýchá. [jméno] [příjmení] řekl, že,, neví, jestli“, a pak mluvil na další přítomné, jestli má poškozený tep. Obžalovaná mu zopakovala, že podle jeho slov byl poškozený modrý a nedýchal. [jméno] [příjmení] to potvrdil. Obžalovaná poté řekla, že tep ani nemusejí hmatat, že je vidět, že se mu nezvedá hrudník nebo břicho a že barva v obličeji je tedy,, většinou...“. Zde je v přepisu opět poznámka, že se obžalovaná vyjádřila způsobem, který není ze záznamu srozumitelný. On ale srozumitelný je. Obžalovaná uvedla, že barva v obličeji poškozeného dokládá, že nedýchá. [jméno] [příjmení] na to reagoval tak, že jde o barvu zelenomodrou. Obžalovaná se ho poté zeptala, jestli poškozený reaguje, když se na něj promluví. V přepisu chybí následující vyjádření [jméno] [příjmení], které je opět zřejmé ze zvukového záznamu. [jméno] [příjmení] potvrdil, že poškozený nereagoval. Obžalovaná současně s tím říkala, že to zařídí a že tam přijede koroner i policie. Poté se už při tomto hovoru řešily jiné věci než zdravotní stav poškozeného.

31. Právě uvedené okolnosti dokládají, že se obžalovaná během hovoru neptala na to, jestli měl poškozený ztuhlou horní končetinu, ani na teplotu jeho čela. To jsou přitom dvě základní otázky, jimiž byla povinna zjišťovat jisté známky smrti. To už bylo řečeno. Proto je třeba vidět, že [jméno] [příjmení] při tomto hovoru neřekl s jistotou nic jiného, než že poškozený nedýchá, že má v obličeji modrou či zelenomodrou barvu a že lidé přítomní na místě nenahmatali na těle poškozeného tep. Doslova řekl, že poškozený tep nemá. Tyto skutečnosti dokládají, že obžalovaná neslyšela během tísňového hovoru s [jméno] [příjmení] ani o jedné okolnosti, na jejímž podkladě by mohla uzavřít, že poškozený zemřel. Musela být tedy srozuměna s tím, že nalezený může ještě žít. Její čin popsany ve výroku napadeného rozhodnutí tudíž odpovídá jednání spáchanému v nepřímém úmyslu.

32. Obžalovaná dále namítla, že všichni lidé, kteří byli na místě, kde se našel [jméno] [příjmení], tehdy došli k závěru, že už nedýchá, a že nejméně dva z nich zkusili nahmatat jeho tep a uzavřeli, že ho nemá. Podle ní je důležité, že ani jeden z těchto lidí nezahájil oživovací pokusy a že všichni vyhodnotili stav poškozeného tak, že je už mrtvý. Současně podotkla, že měli s uvedenými pokusy začít, kdyby měli za to, že [jméno] [příjmení] ještě žije, protože jinak by jednali v rozporu s § 150 odst. 1 trestního zákoníku, který rovněž upravuje přečin neposkytnutí pomoci.

33. K právě citované části odvolání je třeba nejprve říci, že zdejšímu soudu nepřisluší přezkoumávat, jestli se v daném případě dopustil přečinu neposkytnutí pomoci i někdo jiný než obžalovaná.

Pro rozhodnutí v tomto řízení je důležité to, co se týká jí. Zdejší soud už vysvětlil, že se [jméno] [příjmení] nemohla na podkladě informací, jež získala během hovoru s [jméno] [příjmení], dobrat

závěru, že byl v té době [jméno] [příjmení] mrtev. Obžalovaná ostatně ve svém odvolání připomněla, že poškozený podle slov [jméno] [příjmení] jako mrtvý vypadal. To už zdejší soud citoval. Proto je třeba vidět, že jako mrtvý může vypadat i člověk, který ještě žije. Soud prvního stupně tudíž správně připomněl, že existuje i stav minimálního života, tak zvaná zdánlivá smrt. V této souvislosti navíc z výpovědi znalce MUDr. [jméno] [příjmení] citoval, že zdánlivou smrt nemusí přístrojově určit ani odborník. To je také jedním z důvodů, pro které nelze v dané věci přiznat váhu výše rozebírané námitce, podle níž zasahující zdravotníci přiložili na tělo poškozeného automatizovaný externí defibrilátor, který nedoporučil, aby se uskutečnil výboj. Právě jmenovaný znalec dále vysvětlil, že v případě zdánlivé smrti jsou základní životní funkce potlačené na minimum, což platí i pro dechovou a srdeční činnost, takže tep může být nitkovitý, to jest velmi slabý až nehmatný. Za takové situace se nelze spoléhat na to, že lidé, kteří nemají odborné znalosti, dospějí k jednoznačně správnému závěru o tom, jestli dotyčný ještě žije nebo ne.

34. Právě popsané skutečnosti dokládají, že obžalovaná byla na podkladě tísňové výzvy [jméno] [příjmení] povinna nejen vyslat výjezdovou skupinu, ale následně dávat i pokyny k tomu, jak mají přítomní poskytovat [jméno] [příjmení] první pomoc. Podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o zdravotnické záchranné službě totiž zdravotnické operační středisko poskytuje instrukce k tomu, aby

se prostřednictvím sítě elektronických komunikací zajistila první pomoc, je-li to nezbytné do příjezdu výjezdové skupiny na místo události. To patří mezi zdravotnické činnosti tohoto střediska. Zdejší soud už s odkazem na řád tohoto střediska platný k 13. říjnu 2021 v ZZS vysvětlil, že tyto činnosti bezprostředně zajišťuje operátor. Už z povahy plyne, že první pomoc je v případě ohrožení života zcela zásadní. Za klíčovou ji ostatně označil i znalec MUDr. [jméno] [příjmení] (viz list čísla 64 spisu). Této rovině věci se ale není třeba věnovat dále. Proti napadenému rozsudku

se totiž odvolala pouze obžalovaná, takže toto rozhodnutí nelze změnit v její neprospěch. Stanoví tak § 259 odst. 4 trestního řádu. Nelze tedy rozšířit závěry o vině obžalované. Přesto je třeba podotknout, že ZZS měla k 13. říjnu 2021 i metodický řád, který se týkal toho, jak měl operátor vést první pomoc poskytovanou dospělému člověku, který je v bezvědomí a nedýchá. Kopie tohoto řádu je na listu čísla 326 spisu. Je na ní i podpis obžalované, který dokazuje, že se s ním [jméno] [příjmení] seznámila v roce 2018. Z právě uvedeného řádu tedy plyne, že ji ani údaj o tom,

že [jméno] [příjmení] nedýchá, nemohl vést k závěru, že ho může označit za mrtvého, že k němu nemá vyslat výjezdovou skupinu a že se nemá postarat o to, aby začala jeho okamžitá resuscitace. I tato okolnost dokládá, že ji informace, které obdržela od [jméno] [příjmení], nemohly vést k závěru,

že poškozený byl v době tohoto telefonátu určitě mrtev.

35. Na podkladě všech shora uvedených námitek obžalovaná uzavřela, že v dané věci přichází v úvahu více skutkových verzí, zejména ohledně času smrti poškozeného a dvoufázového schvalovacího řízení. To je podle ní zásadní, protože konstantní judikatura uvádí, že je v případě tak zvaného „tvrzení proti tvrzení“ nutné, aby soud vyčerpávajícím způsobem popsal důkazní postup, aby své vnitřní přesvědčení řádně a logicky odůvodnil a aby vyložil, proč v případě rozporů mezi důkazy uvěřil jen některým, nebo proč vzal za základ svých skutkových zjištění jen část informací

z jednotlivého důkazu. Proto je třeba podle ní v dané věci uplatnit zásadu „in dubio pro reo“. Tato latinská slova znamenají, že se skutkové pochybnosti musejí vykládat ve prospěch obžalovaného. To odpovídá § 2 odst. 2, odst. 5 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení se na každého hledí jako na nevinného, dokud není pravomocně odsouzen, a orgány činné v trestním řízení jsou povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Zdejší soud už ale vysvětlil, proč v dané věci takové pochybnosti neexistují. Z toho, co už uvedl, navíc plyne, že

v této věci nenastala důkazní situace, jež by se dala označit za „tvrzení proti tvrzení“. O vině [jméno] [příjmení] totiž svědčí především výše uvedený telefonát, který vedla s [jméno] [příjmení]. To je zcela objektivní a nezvratný důkaz. Proto nemá smysl, aby zdejší soud citoval z odvolání pasáže několika nálezů Ústavního soudu České republiky, které se týkají toho, když lze v trestním řízení dospět k několika přibližně stejně pravděpodobným skutkovým verzím nebo když provedené důkazy neposkytují spolehlivý podklad pro spravedlivé rozhodnutí o vině a trestu.

36. Všechny shora uvedené skutečnosti dokládají, že okresní soud dospěl v napadeném rozsudku k věcně správným skutkovým závěrům a že je pořadil pod odpovídající právní kvalifikaci.

37. Na tomto místě se zdejší soud dostává k námitkám, které obžalovaná vznesla proti výroku o trestu. [jméno] [příjmení] v nich podotkla, že okresní soud vydal v této věci nejprve trestní příkaz, kterým jí uložil o rok kratší trest zákazu činnosti. Zároveň připomněla, že uvedený soud tento trest s poukazem na její poměrně negativní pracovní posudek obsahující i výtky k její činnosti v jiných případech. To odpovídá části posledního odstavce odůvodnění napadeného rozsudku. Obžalovaná k tomu namítla, že jí zaměstnavatel vytýká různé nedostatky práce, „účelově“ a že ji o nich neinformoval řádně. Současně podotkla, že by se k tomu ráda vyjádřila před odvolacím soudem.

38. K právě citované části odvolání je třeba nejprve říci, že pro rozhodnutí o trestu není podstatné, jakou formou zaměstnavatel obžalované sděloval své výhrady k její práci. Stejně tak je nutno vidět, že [jméno] [příjmení] nenapsala, co by tím její zaměstnavatel sledoval. Pro její právě rozebírané námitky je tedy důležité to, co stojí v jejím nejnovějším pracovním hodnocení. To je na listu čísla 341 spisu. Podle něj má obžalovaná coby telefonní operátor průměrné pracovní schopnosti, nevykonává žádné další aktivity nad rámec svých pracovních povinností, během svého působení u ZZS udělala opakovaně odborné chyby a nerespektovala své povinnosti nastavené vnitřní metodikou, na což jí zaměstnavatel upozornil. Odvolací soud dal obžalované prostor, aby se k tomu vyjádřila. [jméno] [příjmení] reagovala tak, že se jí vytýká například to, že nebyla na poradě. To odpovídá jednomu z elektronických dopisů, které jsou na listech čísel 240 až 271 spisu. To samozřejmě není důležité. Nepřítomnost na pracovní poradě totiž sama o sobě neznamená podstatné porušení pracovních povinností. Opak by platil například tehdy, kdyby se na uvedené poradě probíralo něco důležitého, co obžalovaná někdy zanedbala. Nic takového spis nedokládá. Pro rozhodnutí o trestu nemůže mít význam ani další případ. K němu obžalovaná uvedla, že nemůže předvídat, jak se bude během hovoru telefonní operátor chovat. To podotkla k výtce, podle níž byla v pozici vedoucí směny, když se nějaká její kolegyně během hovoru smála. Dále [jméno] [příjmení] uvedla, že určitě bylo více situací, při kterých nikoho neohrozila na životě ani mu neodmítla pomoc. Tím jistě myslela jiné své postupy, než které jí ve zmíněných elektronických dopisech vytýkal její zaměstnavatel. [příjmení] se ale i případy, jež mají svoji váhu a které vyznívají v její neprospěch

39. Elektronický dopis, který je na listu čísla 253 spisu, svědčí o tom, že obžalovaná v srpnu 2022 coby telefonní operátorka ZZS špatně klasifikovala hrozící porod, kterému přisoudila o jeden stupeň nižší kvalifikaci, takže na místo neposlala všechny, kterých bylo zapotřebí. Tu šlo možná o situaci, kterou podle jejího vyjádření před odvolacím soudem její kolega pouze vyhodnotil jinak než ona (viz první stranu listu čísla 356 spisu). Obžalovaná současně uvedla, že se dohodla s volající matkou, že dítě odvezou do nemocnice sami, což je běžný postup, jestliže s tím dotčený nemá problém a není-li nikdo ohrožen na životě, a navíc je komfortnější pro dítě. Existují ale i případy, ke kterým nic neuvedla a jež tedy nijak nezpochybnila. Elektronické dopisy, které jsou na listech čísel 247 až 250 spisu, dokládají, že v říjnu 2022 vyslala výjezdovou skupinu na jiné místo, než na které měla. Podle dalšího takového dopisu nereagovala v listopadu 2022 dostatečně rychle na informace, jež si vyžadovaly, aby byla rychleji vyslána výjezdová skupina (viz list čísla 254 spisu). Ani událost s [jméno] [příjmení], k níž došlo v říjnu 2021, ji tedy nepřiměla k tomu, aby na pozici telefonní operátorky ZZS úzkostlivě plnila své pracovní povinnosti. Právě popsané

případy spadají dokonce i za 1. červen 2022, kdy jí policisté doručili usnesení, kterým zahájili toto trestní stíhání (viz listy čísel 2 až 4 spisu). Ani běh tohoto stíhání tedy na ni neměl patřičný vliv.

40. [jméno] [příjmení] dále ve svém odvolání podotkla, že se nyní u okresních soudů v Plzeňském kraji řeší obdobné případy, které však soudy rozhodly jinak než ten její, a to zejména v závislosti na tom, jaké mají obžalovaní pracovní hodnocení. Podle ní to v oněch jiných případech vedlo nejen

k tomu, že se neukládal zákaz činnosti, ale i k tomu, že byl uložen pouze peněžitý trest. Tím patrně nemyslela peněžitý trest uložený vedle trestu odnětí svobody, nýbrž coby trest samostatný, tedy jediný druh trestu.

41. K právě citované části odvolání je třeba říci, že nikdy nenastanou dva úplně stejné případy. Postup orgánů činných v jiném trestním řízení tedy nemůže mít vliv na rozhodnutí v dané věci. Rozhodně pak nelze souhlasit s tím, že by se obžalované měl v této věci ukládat peněžitý trest, tím méně

pak jako trest samostatný. Posledně uvedeným způsobem lze postupovat jen tehdy, jestliže lze vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného činu a k pachatelově osobě a k jeho poměrům dospět k závěru, že jiného trestu není třeba. Z toho, co už bylo řečeno k pracovnímu hodnocení [jméno] [příjmení], je zřejmé, že je třeba jí uložit trest zákazu činnosti. Stejně tak okresní soud postupoval správně, jestliže jí uložil i podmíněný trest odnětí svobody. Trest zákazu činnosti jako trest samostatný by v dané věci nestačil proto, že jednání obžalované popsané ve výroku napadeného rozsudku bylo poměrně závažné a jelikož nešlo ani zdaleka o jediný její prohřešek proti přesně formulovaným povinnostem vyplývajícím z jejího povolání. V této souvislosti lze podotknout,

že soud prvního stupně s odkazem na novější pracovní hodnocení obžalované logicky odůvodnil, proč jí v napadeném rozsudku uložil delší trest zákazu činnosti než v původně vydaném trestním příkazu.

42. Posledně uvedenou poznámkou se odvolací soud dostává k výměře trestů. Tento soud měl na paměti, že výrok o trestu ruší tehdy, jestliže jde o trest, který odporuje trestnímu zákonu, nebo když je trest nepřiměřený. Stanoví tak § 258 odst. 1 písm. d), e) trestního řádu. Okresní soud neuložil tresty nezákonné. Vyměřil je totiž v zákonem stanovených sazbách. Obžalované v této věci hrozil podle § 150 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody až na tři léta. Jde-li pak o trest zákazu činnosti, jeho výměru stanoví § 73 odst. 1 téhož zákona. To okresní soud zapomněl uvést, stejně jako to, že tento trest lze podle právě zmíněného ustanovení vyměřit na jeden rok až deset let. S ohledem na právě uvedené výměry nelze považovat délky trestu odnětí svobody ani trestu zákazu činnosti za nepřiměřeně přísné.

43. Za nepřiměřeně přísnou nelze považovat ani délku zkušební doby podmíněného odkladu výkonu trestu odnětí svobody. Okresní soud ale opět zapomněl napsat, na jak dlouho lze tuto dobu vyměřit. Proto je třeba doplnit, že právě uvedená zkušební doba může ve smyslu § 82 odst. 1 trestního zákoníku trvat jeden rok až pět let. Soud prvního stupně ji tedy vyměřil v nejkratší možné délce. Možná jde o důsledek toho, že při úvaze o trestu uzavřel, že obžalované polehčuje dosavadní řádný život. To stojí v odstavci, který je na přelomu třinácté a čtrnácté strany napadeného rozsudku. V předchozím odstavci svého rozhodnutí ale okresní soud popsal, že obžalovanou její zaměstnavatel už od roku 2014 několikrát upozorňoval na to, že závažně porušila své pracovní povinnosti a že nerespektovala doporučené postupy. Závěr, podle něhož obžalované polehčuje její dosavadní řádný život, tedy není správný.

44. I přes všechny výše uvedené okolnosti zdejší soud zasáhl do výroku o trestu zákazu činnosti. Tento trest lze totiž uložit tehdy, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s takovou činností. Stanoví tak § 73 odst. 1 trestního zákoníku. Proto je původně uložený trest zákazu činnosti příliš široký. To se týká jeho části, kterou okresní soud obžalované zakázal vykonávat práce, při kterých by se podílela na poskytování zdravotní péče občanům. Zdejší soud tím nemá na mysli, že podle současných právních předpisů nejde o zdravotní péči, nýbrž o zdravotní

služby. Podstatné je, že tyto služby lze poskytovat při celé škále činností, jejichž náplň je naprosto vzdálena práci operátora či dispečera tísňové linky zdravotnické záchranné služby. Proto je nepřiměřeně přísné, aby se obžalované znemožnilo vykonávat takové případné další práce, při nichž se poskytují zdravotní služby. Z tohoto důvodu odvolací soud výrok o trestu zákazu činnosti zrušil a znovu rozhodl tak, že rozsah tohoto trestu zúžil pouze na výkon práce operátorky a dispečerky tísňové linky zdravotnické záchranné služby. Proč do tohoto trestu zahrnul i práci dispečerky, je zřejmé z toho, jak jsou tyto práce vzájemně provázané a jak na této provázanosti závisí rychlost zásahu výjezdové skupiny zdravotnické záchranné služby. Z toho, co už citoval z vyjádřené obžalované k jejímu pracovnímu hodnocení, je navíc zřejmé, že v operačním středisku ZZS dělala i dispečerku.

45. Soud druhého stupně už uvedl, že musel přezkoumat řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo. Zjistil, že v něm nedošlo k žádné procesní vadě, kvůli níž by bylo třeba napadený rozsudek zrušit. Takový postup je možný pouze za podmínek popsanych v § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy jestliže jde o podstatné vady řízení. K takovým v dané věci nedošlo. Okresní soud si sice neopatřil všechny potřebné důkazy, ale zdejší tak učinil a provedl je při svém jednání.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný žádný opravný prostředek. Obžalovaná a nejvyšší státní zástupce proti němu mohou podat dovolání. Obžalovaná tak může učinit pro nesprávnost výroku, který se jí bezprostředně dotýká, a uvedený státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obžalované pro nesprávnost kteréhokoliv výroku (a to na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce či bez takového návrhu).

Obžalovaná může podat odvolání pouze prostřednictvím obhájce. Pokud by tak neučinila, její podání se za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž směřuje. Rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí stanovených pro podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá, i čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, a to s odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu, o něž se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalované.

Rozsah, v němž se rozhodnutí dovoláním napadá, a důvody dovolání, lze měnit jenom po dobu, po níž běží lhůta, ve které lze dovolání podat.

Plzeň 2. dubna 2024

JUDr. Pravoslav Polák v. r.

předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaromíra Melicharová